

ESOTERISK ANTROPOLOGI

TREDJE ROTRASEN

Allmänt om tredje rotrasen

Under tredje rotrasen, den lemuriska, fortsattes processen att rekapitulera de tre första eonerna, så att mycket av det som hade gjorts i mitten av tredje eonen upprepades i denna tredje rotras. Detta innebar att människorna fick fysisk-organiska kroppar och att könen delades.

I samband med framträdandet av en ny rotras inträffar stora omvälvningar också i de andra naturrikerna. Omkastningarna i mineralriket yttrar sig såsom vulkanism, rörelser i jordskorpan, vilka även vållar landsänkningar och -höjningar. Detta sker också för att den nya rotrasen skall beredas en egen kontinent att leva och utvecklas på. Detta har vi redan sett beträffande andra rotrasen. I samband med tredje rotrasens födelse höjdes land ur havet söder om Plaksha, den hyperboreiska kontinenten. Långsamt framträdde land från Himalayas fot till Sri Lanka, Sumatra, Australien, Tasmanien och Påskön, västerut till Madagaskar och delar av det nuvarande Afrika. Med var också Skandinaviska halvön, östra och västra Sibirien samt Kamtjatka. Denna ofantliga kontinent var Lemurien, vaggan för den ras där människans intelligens först skulle utvecklas. Dess gamla namn var Shâlmali.

Vid sin största utsträckning nästan omslöt Lemurien Jorden ungefär längs ekvatorn. "Ekvatorialkontinenten" kunde därför också vara ett lämpligt namn på landet ifråga. Lemurien sträckte sig från de nuvarande Kapverdeöarna utanför Sierra Leone sydost genom Afrika, Australien, Sällsöarna och alla de mellanliggande haven till en punkt endast några kilometer ifrån en annan stor kontinent, till storleken ungefär som dagens Sydamerika, vilken sträckte sig över återstoden av Stilla Havet och innefattade Kap Horn och delar av nuvarande Patagonien.

Under årmiljonernas lopp genomgick Lemurien många katastrofala omvälvningar och bröts upp i större öar. Norge sjönk och försvann. Lemurien gick under som kontinent genom en serie vulkanutbrott omkring 4 242 000 år före vår tid. Därefter återstod endast sådana fragment som Australien, Madagaskar och Söderhavsöarna.

Lemurien förstördes huvudsakligen genom eld, vulkanism. Den förhärjades genom utbrott av de otaliga vulkaner som tillsammans med sjöar och träsk kännetecknade kontinenten. Lemurierna mötte sitt öde genom eld och kvävning till skillnad från atlantiderna, som mestadels dränktes. En annan olikhet mellan Lemuriens och Atlantis' undergångar är att Lemurien förtärdes av ständigt brinnande inre eldar, medan Atlantis sänktes i fyra stora katastrofer med tiotusentals år emellan.

Ungefär i mitten av Lemuriens tillvaro inträffade en stor förskjutning av jordens geografiska poler, något som också medförde en stor klimatförändring. I samband med denna gick återstoden av andra rotrasen under jämte många av deras ättlingar, den tidiga tredje rotrasen. "*Hjulets axel välte. Solen och månen sken ej längre över denna del av de svettborna. Folket utsattes för snö, is och frost, och människor, växter och djur förkrymptes i sin utveckling. De som ej omkom blev i kroppsstorlek och förstånd liksom halv vuxna barn. Detta var rasernas tredje pralaya.*" (Ur Kommentaren till Dzyâns bok). Polartrakterna fick sitt nuvarande klimat, och återstoden av den hyperboreiska kontinenten hade endast en fåtalig befolkning. Det oförgängliga heliga landet fortsatte emellertid att existera som förut.

Om själva den lemuriska rasen med dess sju underraser är att säga att de flerfaldiga fortplantningssätt, som framkom under tredje eonen, återkom i denna tredje rotras och faktiskt uppträdde samtidigt på olika delar av Jorden. Befolkningens stora flertal genomgick de olika stadierna och blev med tiden ovipar eller äggbärande. De olika förökningssätten synes ha varit

lämpliga för monader på olika utvecklingsstadier, så att de äldre sätten förbehölls de mera primitiva och de senare de mer framskridna.

Dessa förändringar började för omkring 22 miljoner år sedan och tog närmare 6 miljoner år att fullborda, då organismerna förändrades endast långsamt och med ideliga återfall till äldre stadier. Dessutom var det ursprungliga antalet individer litet och behövde tid för sin förökning. Könndelningen inleddes i mitten av den lemuriska rotrasens tillvaro, sedan den existerat i mer än 18 miljoner år.

När den äggbärande typen väl stadgat sig, började ägget stanna kvar i moderns kropp, så att fortplantningen försiggick på det sätt som gäller allttjämt.

Lemuriernas organism var i början inte så tät och fast som vår, och deras skelett hade inte nått den grad av stelhet som vårt. Deras ben var lika böjliga som hos våra spädbarn, och det skulle dröja till mitten av den lemuriska rasen, innan människan erhöll en fast benstomme. Detta sammanhänger med den materiens allmänna förtätning i fjärde eonen, som då ännu inte nått sin djupaste punkt.

Tredje rotrasen var den första, som uppvisade sju tydligt markerade underraser. Varje underrase utvecklas vanligen ur närmast föregående, en process som går sakta och gradvis, så att det ofta är svårt att draga skarpa gränser mellan en underrase och den närmast följande.

Liksom första rotrasen utvecklade hörseln och andra rotrasen känseln, utvecklade tredje rotrasen synen.

Första underrasen

I första underrasen fortplantade sig individerna genom att utsöndra mjuka, segflytande små kroppar, det "svett", varifrån benämningen "svettborna" härleder sig. Organismerna visade knappast några könsskarakterer.

Den första underrasens medvetenhet uppvisade en enhet, då individerna stod i kontakt med superessentialmedvetenheten.

Som nämnades i föregående kapitel, hade de barhishader, som kommit från månkedjans klot 4, i första och andra rotrasen fört in vissa efterblivna individer, som fick tjäna till ledare för ännu mer efterblivna. Somliga av de sistnämnda drog nytta av den ledning de erhöll och kunde inkarnera i tredje rotrasens första underrase och där bilda dess lägsta typer.

Deras huvud smalnade av uppåt som ett ägg och hade endast ett öga överst. I stället för panna hade de en rulle liksom en korv, och de hade en framskjutande underkäke. Ägghuvudtypen bibehöll sig mycket länge, och spår av den kunde skönjas även i sjunde underrasen.

Antingen i denna underrase eller i den andra (den exakta tiden är oklar) började ett mycket stort antal monader inkarnera av dem som på tredje klotet utvecklat sitt kausalhölje av flätverkstyp till fullständigt kausalhölje. Dessa individer tog ledningen för jordmänniskligheten och beredde därmed vägen för de mer framskridna monader som senare skulle anlända från månkedjan. Det var dessa förstnämnda, som på tredje klotet hade bekämpat de "förskräckliga och onda vattenmänniskorna".

Andra underrasen

Andra underrasens individer hade en medvetenhet, som uppvisade en dualitet, då de var i kontakt med såväl superessential- som essentialmedvetenheten. Det understryks att detta inte på något sätt innebar att de var 45- eller 46-jag. De hade endast en svag, passiv medvetenhet i dessa högre materielag, möjlig också därför att de i stort sett saknade kontakt med de lägre världarna, var liksom isolerade i det högre. De kallades också den passiva yogans söner just därför att de var så frånvända de lägre världarna.

I andra underrasen hårdnade de utsöndrade små kropparna. De fick gradvis ett hårt yttre skikt och förvandlades därmed till ägg, som alltifrån denna tid är såväl människo- som djur-

organismens utgångsform. Inom ägget utvecklades formen med tiden till ett androgynt väsen, avgjort mänskligt till formen.

I vissa esoteriska framställningar kallas första och andra underrasererna tillsammans ”den tidiga tredje rasen”. Andra underrasen styrdes av planeten Venus, och under hennes inflytande utvecklades individerna till hermafroditer. Könen delades under Mars, förkroppsligande lidelsen.

Tredje underrasen

Om tredje underrasens fortplantning är att säga att individen utvecklades inom det hölje som nu var ett skal och blev allt tunnare och däri utvecklades med såväl manliga som kvinnliga könsorgan. Omedelbart efter kläckningen var individen fullt utvecklad, liksom dagens kycklingar, och kunde gå och springa.

Individerna var hermafroditer, hos vilka senare det ena könet dominerande. Ännu senare utvecklades de till enkönade varelser.

Tredje underrasens individer hade en trefaldig medvetenhet: superessential, essential och kausal, givetvis endast svag och alltigenom passiv. Tillsammans med fjärde underrasen har denna underras kallats visdomsherrarna. Det är emellertid en benämning, som rätteligen tillkommer en särskild klass barhishader, som började inkarnera i denna tredje underras för att därur utveckla kroppar, som kunde lämpa sig för den fjärde underrasen, vari könen skulle definitivt delas.

Liksom andra dåtida djur- och växtformer var tredje rotrasens människa en jätte. Hon var samtida med dinosaurierna och andra jättedjur och måste hävda sig bland dem.

Synorganen utvecklades i tredje rotrasen. I början hade människan ett enda öga i pannans mitt – det så kallade tredje ögat – och senare två ögon. De två senare tillkomna ögonen användes dock föga förrän i sjunde underrasen, och de blev inte de normala och enda synorganen förrän i fjärde rotrasen, hos atlantiderna.

Detta tredje öga, som utvecklades under tredjetriadens inverkan, ägde mycket större synförmåga än de två senare ögonen. Rättare sagt bjöd det mycket mindre hinder för den högre medvetenheten. Men allteftersom intellektet utvecklades, drog sig den högre medvetenheten tillbaka, och därmed utvecklades i stället de från början svaga synorgan som blev våra nuvarande ögon. Våra ögon ger en skarpare uppfattning av föremålen i deras enskilda konkretion, medan det tredje ögat, riktat mot fysiska världen, ger intryck av det fysiska mera översiktligt och abstrakt än detaljerat och konkret.

Individerna tillhörande raserna med tredje ögat må ha varit vildar till utseendet. Likväl hade de mycket mer av intuition än våra nuvarande raser, så att de snabbt gensvarade på de impulser de gudomliga konungarna telepatiskt skickade ut.

Den atrofierade återstoden av tredje ögat är vår nuvarande tallkottkörtel. Denna är numera ett centrum endast för överfysisk syn, men för lemurierna var den huvudcentret för den emotionala såväl som fysiska synen. Denna emotionala synförmåga (”klärvoajans”) kännetecknade icke endast hela den lemuriska rasen, utan även de första atlantidiska underrasererna.

Emedan hela första rotrasen och större delen av andra rotrasen var eterisk och dessutom föga mentalt utvecklad, hade de inget talat språk. När människan i tredje rotrasen blev alltmer grovfysisk, kunde hon inte längre förbli mållös. De ljud, den primitiva människan utstötte för att uttrycka sina känslor och tankar, bestod först enbart av vokaler. I den lemuriska rotrasens två första underraser tjänade detta urspråk endast till att uttrycka lust och olust, kärlek och vrede. I tredje underrasen blev språket något mer utvecklat, och efterhand infördes konsonanterna. Det lemuriska språket bestod av idel enstaviga ord, som yttrades i följd utan att grammatiskt böjas eller förändras. Denna språktyp finns än i dag företrädd genom det kinesiska språket.

Fjärde underrasen

Många av barhishaderna inkarnerade i tredje och fjärde underraserna. Det gick så till att de tog särskild vård om vissa mänskliga ägg, som de sedan stimulerade med sin magnetism, tills de kläcktes, varpå barhishaderna gick in i den mänskliga organismerna och övertog dem. De kunde därmed arbeta i den grovfysiska världen och leda den dåvarande mäskligheten.

Under loppet av fjärde underrasen blev individerna alltmer hjälplösa omedelbart efter kläckningen. I slutet av underrasen kunde de inte längre gå genast efter utträdet ur ägget.

Det mänskliga embryot och fostret upprepar alltjämt de nyss beskrivna stadierna: den första rottrasens amöbaliknande form, den andra rottrasens trådiga form, de tidiga rasernas könlöshet övergående i ett androgynt tillstånd, varefter ettdera könet tydligt gör sig gällande såsom i tredje rottrasen. Det är att märka att könsdualitetens spår aldrig blivit helt utplånade ens hos den mogna individen: mannen har behållit rudimentära kvinnliga organ, och kvinnan rudimentära manliga.

Medan de äggborna alltjämt var vid makten, började de allra bästa av individerna med kausalhölje av flätverkstyp, de från klot 1 och 2 i månkedjan, att inkarnera. De följdes snart av den lägsta klassen av dem som hade förvärvat fullständigt kausalhölje i månkedjan (månmänskiskor av första ordningen). Mellan dessa båda grupper var skillnaden mycket ringa. Av dem med fullständiga kausalhöljen kunde 13 grupper urskiljas. De skilde sig åt i medvetenhetsutveckling och kunde indelas i fem större klasser. Dessa klasser överfördes i tur och ordning till Jorden vid fem skilda tillfällen:

Klass 1): tre grupper från respektive klot 7, 6 och 5 i månkedjan, varav flertalet från klot 7, den minst utvecklade gruppen.

Klass 2): en stor grupp från klot 7, en låg grupp från klot 6 och en ännu lägre från klot 5.

Klass 3): den högsta gruppen från klot 7, en medelmåttig grupp från klot 6 och en ganska hög grupp från klot 5.

Klass 4): den högsta gruppen från klot 6 och den näst högsta från klot 5.

Klass 5): den högsta gruppen från klot 5 och ett liten grupp från klot 4 (månen).

Några hundra tusen individer av dessa mer framskridna, också av dem som kausaliserat genom fruktan, inkarnerade i den äggborna rasen. De barhishader, som inkarnerade i tredje och fjärde underraserna, är i den esoteriska historien omnämnda som de gudomliga androgynerna eller gudomliga hermafroditerna. De utformade sina organismer till gudalik skönhet, gyllenröda till hudfärgen och av jätteväxt. Sedan de kommit och könen delats, slutade jordens satya yuga eller guldålder. Den homeriska sagans cykloper är ett vanställt minne av dessa verkliga övermänniskor. De gudomliga androgynerna hade till uppgift att dels leda och lära människorna, dels förädla människornas organism och högre höljen. Dittills hade barhishaderernas ledning av människosläktet haft enbart fysisk betydelse. Men i samband med att hos fjärde underrasen hjärnan och övriga nervsystemet förfinades, blev mental medvetenhet möjlig för fysiska människan, även om emotionalmedvetenheten länge förblev ojämförligt viktigare.

De gudomliga androgynerna härskade i Lemurien som gudakonungarna, och under deras ledning byggde fjärde underrasens människor mäktiga städer med väldiga tempel, ståtliga och massiva.

För omkring 20 miljoner år sedan var könsdelningen fullständigt genomförd. I samband därmed hade också den mänskliga organismen blivit någotsånär stadgad. Därför vidtog de övervakande intelligenserna ett antal särskilda åtgärder ägnade att befästa mäsklighetens ställning och definitivt rikta in den på vägen mot högre medvetenhetsutveckling. Detta var av nöden med tanke på att eonens mittpunkt nalkades.

Den exakta mittpunkten markeras av fjärde rotrasens fjärde underras. Före mittpunkten är involutionsenergierna starkare, efter mittpunkterna är evolutionsenergierna starkare. Även om det skulle dröja, innan fjärde rotrasen växte fram, måste förberedelserna för den andra halvan av eonen vidtagas i god tid.

Första åtgärden i dessa förberedelser blev att intensifiera arbetet med att förädla människans eterhölje och högre höljen. Barhishaderna arbetade i sina sju grupper enligt de sju strålarna och byggde höljen efter dessa. Sålunda kunde människor erhålla energihöljen, som särskilt uttryckte de olika stråltyperna, varigenom de kunde göra erfarenheter, som motsvarade dessa. Dessa höljestyper vidmakthölls för framtiden genom att den sexuella fortplantningen definitivt slog igenom. De äldre fortplantningsmetoderna upphörde efter hand som de raser och stammar, som var uteslutande hänvisade till dessa, blev sterila och dog ut.

Andra klasser av monader fortsatte att träda i inkarnation. Däribland fanns monader, som inte hade levat i första eller andra rotrasen. Vid detta laget fanns fem klasser av människor som tävlade med varandra i att erhålla bättre höljen:

- 1) De som först nu övergått från djurriket.
- 2) De med kausalhöljen av trådtypep, vilka hade levat på Jorden en tid.
- 3) De med kausalhölje av flätverkstyp, vilka tidigare inkarnerat i Jordkedjans klot 3 i denna eon.
- 4) De bästa individerna med kausalhölje av flätverkstyp, vilka tidigare inte inkarnerat i Jordkedjan utan hade sovit i tillståndet mellan kedjorna.
- 5) De tidigare nämnda fem klasserna av monader med fullständigt kausalhölje, vilka kommit från klot 7, 6 och 5 (och ett litet antal från klot 4) i månkedjan.

De eterhöljen månherrarna formade var av hög kvalitet, men just emedan de var eteriska, var de lätta att omforma, och de inkommande monaderna försämrade dem mycket. Många av de barn dessa avlade var ingalunda sina föräldrars jämlikar utan avgjort vansläktade. Äldre lemuriska typer, såsom de med ägghuvud och korvrulle till panna, återuppträdde. Icke desto mindre blev vissa högre typer stadgade och förhållandevis beständiga.

Efter att det i många generationer fötts någotsånär välformade människor, produkter av de eterhöljen barhishaderna format, lät barhishaderna monader inkarnera som hade kausaliserat på klot 4 i månkedjans femte eon och som lämnat denna kedja i sjunde eonen från klot 1, 2 eller 3. Detta var alltså första gången i jordens historia, som det gavs tillfälle för inkarnation åt ett större antal (flera miljoner) människor på en medvetenhetsnivå, som vi skulle kalla fullt mänsklig. Denna stora grupp utgjordes av tre kontingenter från månkedjan: 1) Drygt två miljoner monader av gruppen med orangea kausalhöljen, vilken lämnade månkedjan från klot 1. 2) Icke fullt tre miljoner av gruppen med gula kausalhöljen, vilken lämnade månkedjan från klot 2. 3) Drygt tre miljoner av gruppen med rosa kausalhöljen, vilken lämnade månkedjan från klot 3. Sammanlagt var de ungefär nio miljoner. Barhishaderna ledde dessa individer, ännu ej inkarnerade, till olika delar av Lemurien i avsikten att där låta dem bilda olika folk.

Då hände något oväntat och oplanerat. *”En tredjedel vägrar, två tredjedelar lyder.”* (Dzyâns bok) När gruppen orangea fick se vilka former som väntade dem, vägrade de att ingå i dem, inte av ondska utan av rent högmod, i förakt för de föga tilltalande gestalterna och kanske även på grund av sin gamla motvilja mot allt som hade med sexualitet att göra.

De gula och rosa grupperna lydde emellertid, inkarnerade och förbättrade i generation efter generation de kroppar de bebodde. Sålunda bildades den fjärde lemuriska underrasen. De kroppar, som var tänkta att tagas i anspråk av den orangea gruppen, blev därmed ”lediga”. De som villigt övertog dem var i stället monader, som just lämnat djurriket, alltså allra lägsta gruppen människor. Detta medförde att formerna, långt ifrån att behålla den förädling, som kostat barhishaderna så mycken möda, urartade i ett tillstånd, som rent av var sämre än det

som barhishaderna utgått ifrån. De primitiva människor, som tog dessa kroppar i besittning, beblandade sig rent av med djur, på sitt sätt ganska naturligt, då de ju knappast kunde förnimma någon större skillnad mellan sig själva och individer, vilkas krets de själva helt nyligen lämnat.

På detta tidiga stadium av mänsklighetens fysisk-organiska evolution var skillnaden mellan människa och djur i vissa fall inte större än att individer av de båda naturrikena kunde korsas med varandra och få levande, fortplantningsdugliga avkomma. När dessa primitiva lemurier begick vad som i esoteriska historien kallas "de förnuftslösa synd", blev alltså resultatet att det uppstod ett släkte av djur-människor. Dessa blev stamfäderna till våra dagars människopopulationer. Esoterikerna lär således att aporna urartat från människorna, i rak motsats till Darwins evolutionlära, enligt vilken människorna skulle ha utvecklats från aporna.

Dzyâns bok beskriver detta med följande ord:

Djur med benbyggnad, djupets drakar och flygande sarpaer tillades till kräldjuren. De, som krypa på marken, fingo vingar. De långhalsade vattendjuren blevo stamfäder till luftens fåglar. Under den tredje växte de benlösa djuren och förändrades: de blevo djur med benbyggnad, deras chhayaer erhöillo fasthet. Djuren delade sig först. De begynte att föröka sig. Den tvåfaldiga människan delade sig även. Hon sade: "Låt oss likna dem, låt oss förenas och skapa varelsor." De gjorde det. Och de, som ingen gnista hade, togo till sig stora hondjur. De födde med dem stumma raser. Stumma voro de själva. Men deras tungor lossades. Deras avkommas tungor förblevo tysta. Vidunder födde de. En ras vanskapliga, av rödt hår betäckta vidunder, gående på alla fyra. En stum ras, för att ej röja skammen. Seende detta, gräto de Lhaer, som ej danat människor, sägande: "De manas-lösa hava besudlat våra framtida boningar. Detta är karma. Låt oss taga vår bostad i de övriga. Låt oss lära dem bättre, att ej värre må inträffa." De gjorde det. Då blevo alla människor begåvade med manas. De sågo de förnuftslösa synd. (Ur Dzyâns bok i fil. dr F. Kellbergs svenska översättning.)

Det blev den orangea gruppens dåliga skörd att den ändå fick intaga sin plats i arbetet med att befolka världen, men senare och då i kroppar av ännu lägre och sämre slag, eftersom månherrarna vid det laget gått vidare till annan verksamhet. De orangea blev därför en efterbliven ras, listig men inte god, och fick göra många bittra erfarenheter. Gruppen minskade därunder hela tiden genom att individerna ständigt kom i strid med den naturliga ordningen, fick lära sig läxan på det svåra sättet och blev vanligt, hyggligt folk.

Likväl återstod en liten, hård kärna av oeffterättliga. Det var dessa, som senare i Atlantis kom att bilda det mot planethierarkin fronderande svarta prästerskapet. Några av dem har framhärdat till våra dagar, överlägset sluga, kallhamrade och samvetslösa.

Femte underrasen

Barhishaderna från mánkedjans klot 1, 2 och 3 kom därefter i inkarnation för att hjälpa manun att grunda femte, sjätte och sjunde underraserna. I dessa senare underraser blev barhishaderna kungar, de invigda konungar som talas om i myterna, vilka ofta är sannare än historien.

En sådan invigd konung samlade vanligen ett antal individer omkring sig och grundade därmed en klan. Denna klan undervisade han sedan i civilisationens konster och hjälpte den att bygga en stad. Många dylika städer byggdes överallt i Lemurien. Byggnadsstilen var den som senare kom att kallas cyklopisk, enorm och imponerande. Långt senare imiterades denna stil av den ras som uppförde Egyptens pyramider och andra monumentalbyggnader och även av dem som uppförde Europas megalitbyggnader, såsom dem i Stonehenge, på Malta, i Bretagne etc.

Under femte underrasens långa tillvaro förändrades lemuriernas fysiska utseende. Det tredje ögat överst på huvudet drog sig inåt för att bilda tallkottkörteln, medan de två senare tillkomna ögonen aktiverades.

Individerna hade svart eller brunsvart hudfärg. Femte, sjätte och sjunde underrasernas individer var vad vi skulle kalla mänskliga i mycket högre grad än sina föregångare i de fyra första underraserna. Kroppslängden i femte underrasen uppgick till mellan fyra och fem meter.

Sjätte underrasen

Sjätte underrasens individer var anmärkningsvärda främst för sin hudfärg. Denna var inte längre svart eller brunsvart som hos femte underrasen utan blåsvart, mot slutet av rasens tillvaro snarare blygrå. Huvudet visade alltså äggform på grund av den sluttande pannan.

Under den tid sjätte underrasen utvecklades, skickades ett stort antal invigda och deras lärjungar till Jorden för att hjälpa fjärde rotrasens manu genom att inkarnera i de bästa kroppar han hittills hade utvecklat. De bästa kropparna fick de som hade skördat sin dåliga sådd. De kunde därför förbättra dem och få ut det bästa av dem. Dessa invigda och deras lärjungar arbetade under barhishaderna och manuern för tredje och fjärde rotraserna. Genom deras samfälliga insats utvecklades sjunde underrasen.

Sjunde underrasen

Sjunde underrasen hade i början gråblå hudfärg, som senare övergick i olika nyanser av grått till ett slags gråvitt. En ganska god uppfattning av hur deras ansikten såg ut kan man få av de statyer de själva reste, varav några står kvar på Påskön. Ansiktena var långt utdragna. Pannan var alltså endast en benrulle, ehuru något högre förlagd i slutet av underrasen. Liksom sjätte underrasen visade den sjunde en antydning till äggformat huvud. De hade tjocka läppar och en bred och platt näsa, drag som idag återfinns i vissa negerraser.

I senare delen av sjätte underrasen och i sjunde var människorna framstående byggmästare i den cyklopiska stilen. De grundade och utvecklade en betydelsefull och långvarig civilisation, och i tusentals år behärskade de de flesta övriga stammar och folk, som bebodde det väldiga Lemurien.

Också mot slutet av sin tillvaro, när rasen gick mot sitt förfall, tryggade den ett slags överlevnad genom att individer blandade sig med rmoahalerna, den första atlantidiska underrasen. Denna blandras behöll visserligen många av tredje rotrasens egenskaper men hörde egentligen till fjärde rotrasen och fick sålunda en ny kraft att utvecklas. De var inte olika vissa av dagens nordamerikanska indianer, förutom att huden hade en blåaktig nyans, som numera ingenstans finns att se. Ingen ren lemurisk ras återstår i våra dagar. Degenererade kvarlevor av tredje rotrasen kan urskiljas i dagens australiska aboriginer, folket på Andamanerna, vissa bergsstammar i Indien, eldsländarna, Afrikas bushmän och några andra vilda folk. De individer, som för närvarande bebor dessa kroppar, måste ha hört till djurriket tidigare i denna kedja.

Det fanns i Lemurien en mysterieskola med invigningar, men den var inte i första hand avsedd för lemurierna. De lemurier, som var tillräckligt framskridna för att få undervisning, fick visserligen sådan av de invigda, men denna undervisning var av ett betydligt enklare slag än mysterieskolans. De fick sig till exempel förklarade vissa grundläggande naturfakta, såsom Jordens rörelse kring solen och grunden till att fysiska föremål ter sig annorlunda när man omväxlande betraktar dem med fysisk och emotional syn. Mysteryskolan var däremot avsedd främst för de väsen som kommit från Venus (varom mera nedan) och som, medan de hjälpte till med att leda evolutionen på Jorden, samtidigt ägnade sig åt sin egen medvetenhetsutveckling.